

ตัดสินใจบวช

ตั้งแต่เล็กมาแล้ว อาตมามีความรู้สึกฝงใจประหลาด ๆ ลึก ๆ อยู่อย่างหนึ่ง สมัยนั้นอาตมายุ่งเรียนหนังสืออยู่ในชั้นประถม ๔ ที่โรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี อาตมาต้องข้ามฟากขึ้นไปตัดไม้รวกบนเขาแหลม เอามาทำรั้วล้อมแปลงผักสวนครัวเพื่อกันวัวเข้ามาเหยียบย่ำขึ้นไปตัดไม้ตั้งแต่เช้า พอบ่าย ๓ โมงก็เริ่มขนลงมา

วันหนึ่งราว ๆ ๔ โมงเย็น ขณะที่กำลังแบกไม้รวกลงเขามาได้ครึ่งทาง ก็เห็นชาวบ้านเขาต้อนวัวทั้งฝูงลงมากินน้ำ มองอยู่ไกล ๆ ขนาดเห็นวัวสูงแค่ศอกเดียว เมื่อกินน้ำเสร็จเขาก็ต้อนวัวกลับ วัวก็เดินไป คนก็เดินตามไป ทางเดินนั้นเป็นทางเกวียน ฝุ่นจึงฟุ้งตลบลอยเป็นทางยาวถึง ๕-๖ กิโลเมตร

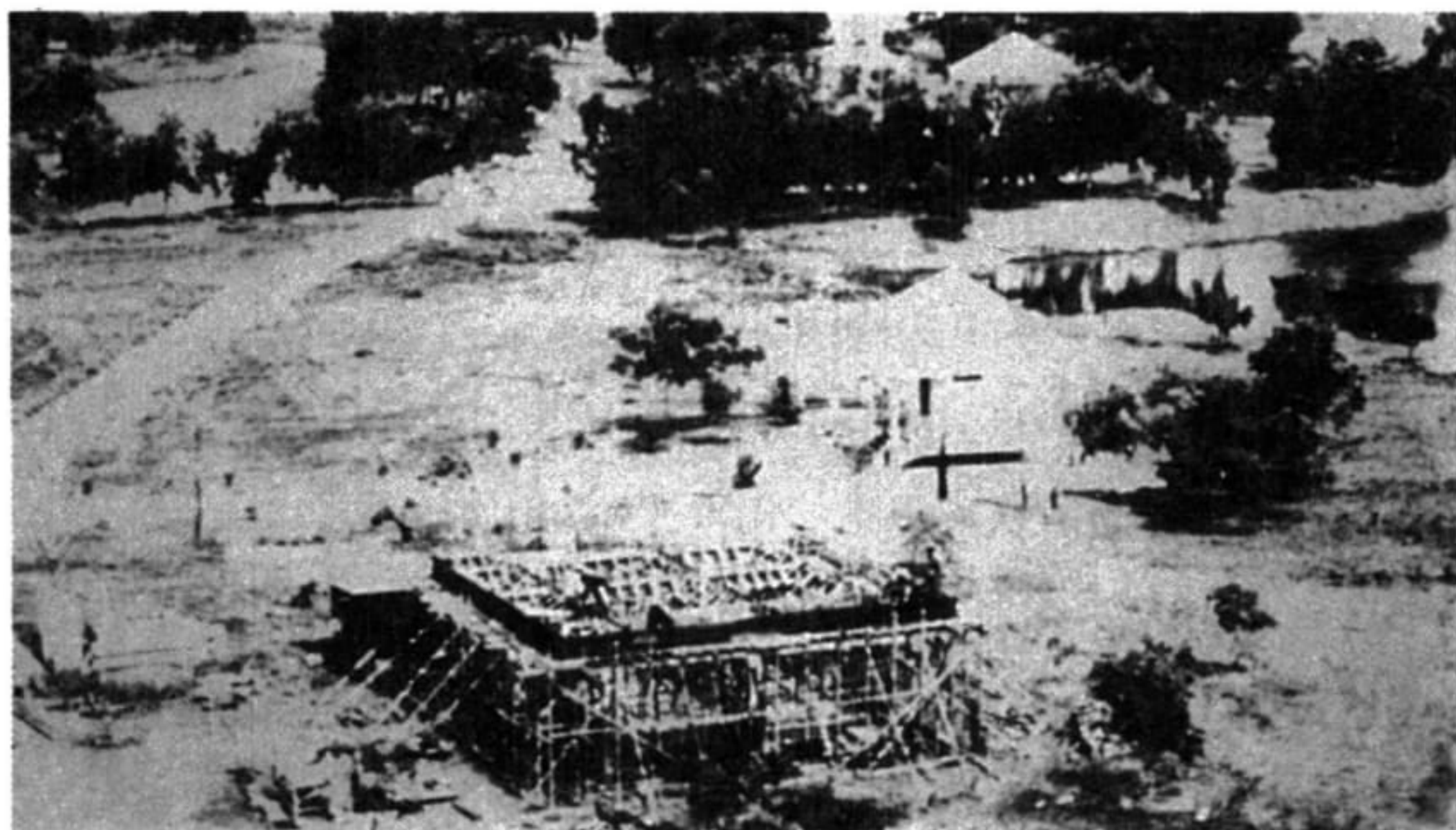
อาตมามองตามไป มีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า นั่นไม่ใช่พวกเรา แม้แต่โยมพ่อโยมแม่ หลาย ๆ ครั้งก็มีความรู้สึกว่ามันไม่ใช่พ่อแม่เรา ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ เรามาอาศัยเขาอยู่ แต่ตอบไม่ได้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงเป็นใคร บางครั้งรู้สึกเหมือนตัวคนเดียว เหมือนแยกขาดกันคนละโลกกับคนอื่น ๆ แต่ไม่รู้จะพูดให้ใครเข้าใจ

ความรู้สึกทำนองนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่ออาตมาเรียนอยู่ชั้นมัธยม ๖ ได้มาที่บ้านพี่ชายลูกของป้า เจอหนังสือเก่า ๆ เล่มหนึ่งก็หยิบอ่านดู รู้สึกประทับใจในเรื่องนั้นอย่างรุนแรง ในเรื่องบอกว่า

แม่แกะตัวหนึ่ง มีลูกอยู่ ๒-๓ ตัว วันหนึ่งมันไปพบลูกสิงโตที่เพิ่งคลอด ยังไม่ลืมตา ถูกทิ้งอยู่ ไม่รู้ว่าพ่อแม่สิงโตหายไปไหน แม่แกะสงสารจึงให้ลูกสิงโตกินนมของมันและเลี้ยงดูเหมือนลูก ลูก ๆ ของแม่แกะก็เป็นเพื่อนเล่นกับลูกสิงโต ลูกสิงโตอยู่กับแม่แกะ ก็ร้องแบบแกะ กินหญ้าแบบแกะ

นานวันเข้า ลูกสิงโตเติบโตขึ้น ตัวใหญ่แข็งแรงผิดที่ผิดน่อง มันไม่รู้ว่าหน้ามันไม่เหมือนพี่น้อง เพราะมันไม่เห็นหน้าตัวเอง แต่ลูกแกะรู้สึกว่ลูกสิงโตหน้าตาแปลก ๆ แต่มันก็เล่นกันตามประสา แม้ว่าลูกสิงโตมักจะเล่นแรงไปหน่อย

ลูกสิงโตมีความรู้สึกว่พ่อแม่แกะระแวงตัวมันอยู่ แต่ไม่รู้ว่าทำไม ยิ่งกว่านั้น ยังห้ามไม่ให้มันไปเล่นที่เชิงเขาอีกฟากหนึ่งด้วย

ลูกสิงโตรู้สึกตัวเองกินหญ้าไม่อิ่มท้อง ชีวิตรู้สึกขาด ๆ แต่ก็ไม่ว่าอะไร

แต่แล้ววันหนึ่ง เกิดพายุฝนพัดกระหน่ำรุนแรงมาก น้ำหลากจนกระทั่งต้องหนีข้ามเขาไปอีกฟากหนึ่ง ขณะที่ขึ้นเขา แม่แกะมีอาการหั่นรีหันขวาง ท่าทางหวาดหวั่นเหมือนไม่อยากจะขึ้น แต่จำใจขึ้นเพื่อหนีน้ำท่วม

แม่แกะหนีน้ำอยู่บนเขา ลูกนั้นจนกระทั่งฝนซา หลังจากน้ำลดลงแล้วจึงชักชวนกันกลับลงมา ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงกระหึ่มราวกับฟ้าร้องดังรับกันเป็นทอด ๆ แม่แกะตกใจจนตัวสั่น แต่ลูกสิงโตกลับรู้สึกคุ้นกับเสียงนั้นมากแม้ไม่เคยได้ยินมาก่อน มันยังรู้สึกอีกว่า มันเองก็ทำเสียงอย่างนั้นได้ จึงร้องรับเสียงนั้นออกไป

คราวนี้ ทั้งพ่อแกะแม่แกะและพี่ ๆ แกะของมันต่างวิ่งหนีกันสุดชีวิต ลูกสิงโตมองตามไปด้วยความแปลกใจ แต่มันก็รู้สึกสบายใจที่ได้ร้องเสียงนั้นออกมา มันร้องโต้ตอบออกไปอีก ยิ่งร้องมันก็ยิ่งสบายใจ รู้สึกกระปรี้กระเปร่า และมีความภูมิใจที่มันทำเสียงอย่างนั้นได้ เมื่อได้ร้องหลาย ๆ ครั้ง มันกลับรู้สึกว่ามันร้องได้ดีกว่าเสียงที่มันได้ยินเสียอีก มันรู้ได้ด้วยตัวเองทันทีว่า เสียงนี้ เป็นเสียงที่มันเฝ้าหามาตลอดชีวิต

พี่ ๆ แกะวิ่งลงเขาไม่เหลียวมองมาเลย แต่แม่แกะยังวิ่ง ๆ หยุด ๆ พร้อมกับหันมามองมันตาละห้อย ลูกสิงโตรู้ว่ามันไม่สามารถอยู่กับแม่แกะได้อีกต่อไปแล้ว มันได้แต่ยืนมองจนกระทั่งแม่แกะวิ่งลับตาไป และนั่นเป็นการสิ้นสุดของสายสัมพันธ์ของลูกสิงโตกับแม่แกะ

ลูกสิงโตเดินขึ้นเขาไปหาที่มาของเสียงร้องที่มันได้ยิน มันเห็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ตัวโต ๆ มีขน มีหาง และแข็งแรงเหมือนกับมันทุกอย่าง ใบหน้าของสัตว์พวกนี้ดูแปลก ๆ เพราะมันไม่เคยเห็นมาก่อน ขณะที่ลูกสิงโตเดินเข้าไปที่สัตว์ฝูงนั้น มันเห็นเงาใบหน้าที่ของตัวเองในแอ่งที่น้ำฝนขังอยู่ หน้าตาของมันเหมือนกับพวกที่อยู่ข้างหน้านี้เอง ลูกสิงโตรู้สึกทันทีว่า “นี่คือญาติพี่น้องของเรา” มันจึงเข้ากลุ่มไปอยู่ด้วย

เวลานั้น เมื่ออาตมาอ่านมาถึงตรงนี้ มีความรู้สึก ว่า ช่างเหมือนกับความรู้สึกของตัวเองจริง ๆ

เป็นความรู้สึกรุนแรงครั้งที่ ๒ ที่จะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอ แต่ไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหน

ต่อมาเมื่อได้มาฝึกสมาธิ ก็ได้พบว่าคนที่พูดกันแล้วรู้เรื่องดี มีความสนิทสนมจริงใจก็คือพวกที่ฝึกสมาธิด้วยกัน รู้สึกเหมือนอยู่ในหมู่ญาติ

จนกระทั่งเมื่ออาตมาเรียนจบชั้นมัธยม ๖ เมื่อปี ๒๕๐๑ จะมาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดม ได้ไปพักอยู่กับพี่ชายลูกพี่ที่บ้านย่านสวนลุมพินี แต่สถานที่ไม่เงียบสงบ ดูหนังสือไม่ค่อยได้ เขาจึงแนะนำให้ไปดูหนังสือที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เพราะที่บ้านเขาไปวัดปากน้ำกันอยู่แล้ว

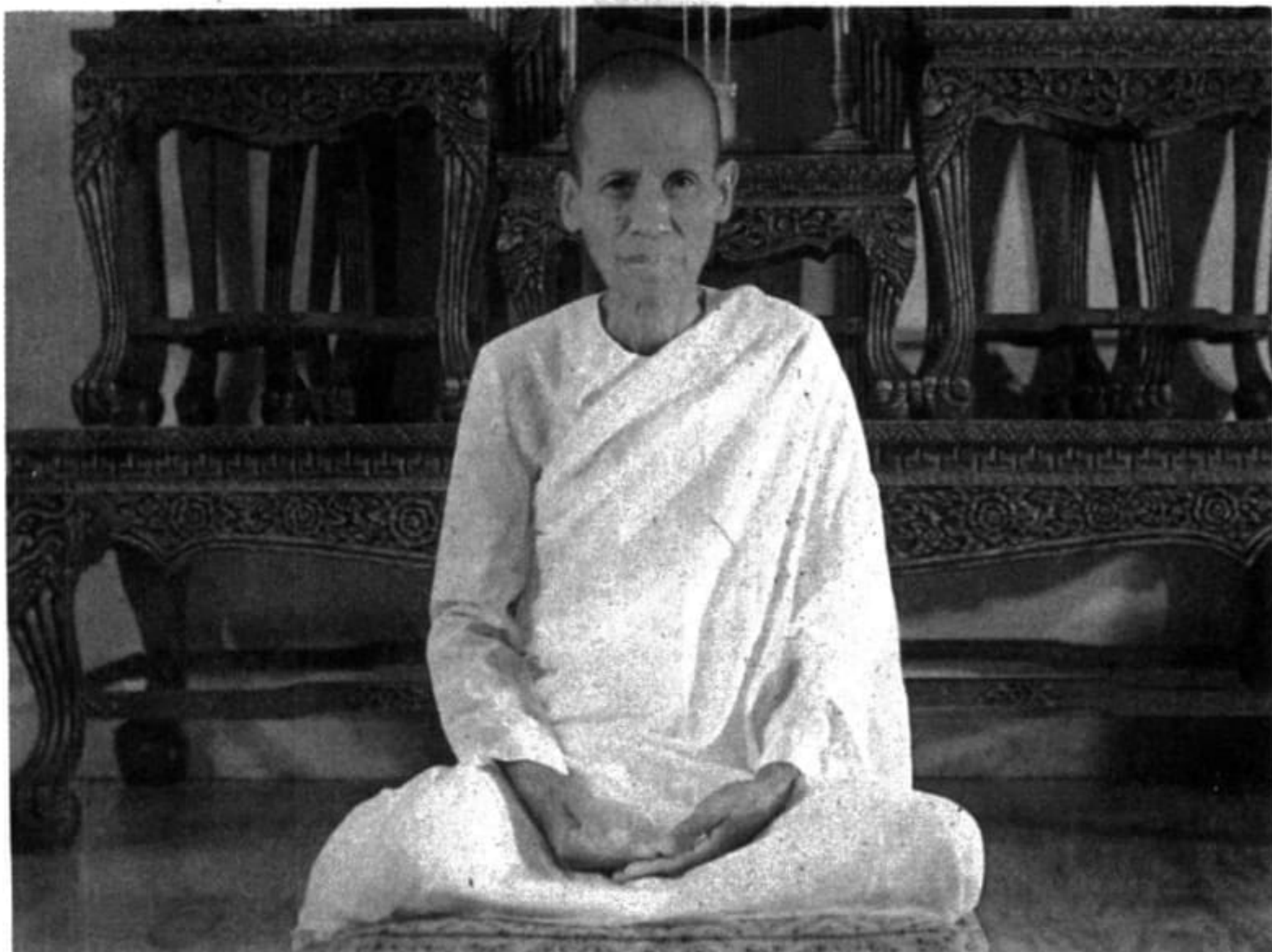
อาตมาจึงได้ไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในชีวิต ไปนั่งดูหนังสือที่บริเวณร่มไม้ข้างโบสถ์ และได้พบกับหลวงพ่่วัดปากน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีอายุ ๗๓ ปีแล้ว อาตมามองท่านเหมือนถูกสะกด ร่างท่านสูงใหญ่มีสง่า ผิวพรรณผ่องใส แม้จะดูชราไปบ้าง คนที่นั่งข้าง ๆ บอกว่าท่านเพิ่งหายป่วย นัยน์ตาของท่านเข้มเหมือนสีเหล็ก ดูมีอำนาจน่าเกรงขาม แต่แฝงไว้ด้วยความใจดีมีเมตตา

ท่านถามว่ารับพระของขวัญหรือยัง อาตมาตอบว่า ยัง ท่านก็บอกให้ไปเอาใบอนโมทนามา

แต่ด้วยความที่อาตมาเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมา จึงทำให้คิดผิดไปว่า พระของขวัญยังอยู่นอกตัว สู้วิชาหนังเหนียวของเราก็ไม่ได้ อยู่ในตัว เป็นเสียอย่างนี้ จึงไม่ได้รับพระจากมือท่าน

ต่อมาอีก ๒ วันได้พบท่านอีก ก็กราบท่านอยู่ไกล ๆ รู้สึกเลื่อมใสในบุคลิกและเคารพยำเกรงท่านมาก ในใจลึก ๆ รู้สึกเหมือนกับว่าได้พบญาติผู้ใหญ่ แต่น่าเสียดายที่ตั้งแต่วันนั้นอาตมาไม่ได้พบท่านอีกเลย เพราะเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียนเตรียมอุดมเมื่อปี ๒๕๐๑ ก็ชะมักเขม้นอยู่กับการเรียน ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก แล้วในปี ๒๕๐๒ ท่านก็มรณภาพ

ครั้งมาพบคุณยายอาจารย์ พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่บ้าน
ธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี่มีความอบอุ่นอย่างประหลาด
คุณยายอาจารย์เป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของอาตมาทั้งหมด เหมือน
ท่านเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน อาตมามีความสุขที่จะซักไซ้ไต่ถามท่านได้
ทุกเรื่อง ทุกข์สุขอย่างไรท่านรู้หมดโดยไม่ต้องบอกต้องถาม ไม่ต้อง
เขินไม่ต้องอาย อาตมายังรู้สึกสนุกที่ได้เกรเกตุงให้คุณยายปราบ
ไม่ต้องระวังตัวแข็งเหมือนอยู่ต่อหน้าอาจารย์ใหญ่กับไม้เรียว

อาตมามีความสุขเหมือนเป็นเด็กอยู่ในอ้อมอกอุ่นของคุณ
ยาย ไม่มีอันตรายใด ๆ จะมาแผ้วพานได้ อาตมา มีเพื่อนผู้ปฏิบัติ
ธรรมที่สามารถสนทนาธรรมกันได้อย่างสนุกสนาน เหมือนพี่เหมือน
น้อง อาตมามีความสุขว่า นี่แหละคือครอบครัวของอาตมาที่แท้จริง
ถึงเวลาแล้วที่อาตมาควรจะบวชเพื่ออยู่ร่วมในวงศ์บุญไปด้วยกันตลอดชีวิต

แล้วพ่อผู้ให้กำเนิดของอาตมาละ... อาตมาไปกราบลาท่าน
ขออนุญาตบวช ท่านถามว่าจะบวชนานเท่าไร อาตมาตอบว่า

“บวชตลอดชีวิต”

โยมพ่อของอาตมาไม่ยอมพูดเรื่องนี้กับอาตมาเลยตลอดเวลา
หลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลวงพ่อธัมมชโยซึ่งเพิ่งจะบวชได้ไม่นาน
มีอายุพรรษาเพียง ๒ พรรษาเศษ แต่มีความคุ้นเคยกับครอบครัวของ
อาตมามาก่อน ได้มาหาอาตมาที่บ้านในขณะที่อาตมาไปธุระข้างนอก

พอกลับมาถึงบ้าน เห็นสีหน้าโยมพ่อสดชื่น ถามหลวงพ่อ
ธัมมชโยต่อหน้าอาตมาว่า

“ในงานบวช จะให้โยมทำอะไรให้บ้าง”

ได้ยินแค่นี้อาตมาก็โล่งใจ รู้ว่าโยมพ่ออนุญาตให้บวชแล้ว
รีบกลับลงกราบท่านด้วยความตื่นเต้นใจ

เมื่อนำเรื่องนี้มากราบเรียนคุณยายอาจารย์ ท่านดีใจมาก
สั่งให้ทุกคนเตรียมงานบวชอาตมา ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๑๔
นั้นทันที